

[Erik Eriksen.]

i april måned om arbejdskonfliktens ophør, stillede vi regeringen frit med hensyn til, hvilke midler den ville bringe i anvendelse for at standse den løbende konflikt: enten ophøjelse af forligsmændens mæglingsforslag til lov eller nedsættelse af en voldgiftsdomstol. Jeg vil gerne på ny understrege, at vi med dette vort forslag tog hensyn til, at der forelå en væsentlig forskel på de to konfliktområder. Jeg har allerede tidligere nævnt, at mæglingsforslaget for jern- og metalindustrien var anbefalet af begge parter ledelser, og deraf kunne man forsvare at udlede, at der næppe kunne være afgørende mangler i forslaget for nogen af parterne. Det mener jeg også den senere udvikling har bekræftet, idet det vedtagne mæglingsforslag ikke betyder nogen væsentlig afvigelse fra det første mæglingsforslag. Men det lå anderledes for transportområdet. Her havde arbejdernes ledelse ikke anbefalet, og derfor mente vi, det var rimeligere med en voldgift. I den foreliggende situation står vi imidlertid uden anbefaling af nogen art. Derfor er det for os at se dobbelt uheldigt at ophøje mæglingsforslaget til lov, og det må vel også nævnes, at mæglingsforslagets fremkomst adskiller sig fra den normale fremgangsmåde.

Om selve vort ændringsforslag skal jeg kun sige, at ideen i det vil man finde i §§ 2, 3 og 6. Det fremgår af § 2, at der skal nedsættes et nævn bestående af et formandskab på 3 medlemmer samt 4 andre medlemmer, hvoraf 2 udpeges af Dansk Arbejdsgiverforening og 2 af Landsorganisationen i Danmark De samvirkende Fagforbund. Formandskabet, hvoraf 1 medlem skal være højesteretsdommer og 1 skal være nationaløkonom med kendskab til arbejdsmarkedets forhold, skal udnævnes af statsministeren efter fællesindstilling af Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark De samvirkende Fagforbund, og i tilfælde af at enighed mellem disse ikke kan opnås, sker indstillingen således — jeg citerer —:

„1 medlem indstilles af højesteret, 1 medlem af det rets- og statsvidenskabelige fakultet ved Københavns universitet og 1 medlem af den faste voldgiftsret.“

Videre fastslås det, at intet medlem af statens forligsinstitution eller formandskab i den faste voldgiftsret kan være medlem af nævnet.

I § 3 foreslår vi, at for så vidt der inden for nævnet ikke foreligger enstemmighed om afgørelsen af den foreliggende sag eller i det mindste 4 medlemmer stemmer for en bestemt afgørelse, træffes afgørelsen af formandskabet. For så vidt der inden for formandskabet ikke foreligger enstemmighed om afgørelsen eller mindst 2 stemmer for en bestemt afgørelse, bliver sagen at afgøre af nævnets formand.

Den ved § 6 foreslåede ordning skal jeg ikke sige meget mere om. Jeg har allerede nævnt den tankegang, der ligger til grund for paragraffens formulering. Det siges heri, at ved nævnets kendelse skal det tilsigtes, at der under hensyn til områdets særlige forhold fastsættes arbejdsretlige bestemmelser samt løn- og arbejdsvilkår i overensstemmelse med de overenskomster, der er oprettet i foråret 1961 for de øvrige overenskomstområder, og med samme løbetid som disse.

Vort ændringsforslag er, som det også fremgik af den ærede socialdemokratiske ordførers udtalelser, afvist af socialdemokratiet af principielle grunde og tillige af den højtærede arbejdsminister. Han understregede, at principielt måtte man afvise dette. Vi har fra oppositionens side erklæret os villige til forhandling om alle enketheder, men heller ikke på dette grundlag har det været muligt at få tilslutning i udvalget ud over hos de to partier, der har stillet ændringsforslaget.

Det er afvist af principielle grunde, dog må det tilføjes, at det ærede medlem hr. Baunsgaard ikke vil være med til at afvise af principielle grunde. Der må jo så være andre, tungtvejende grunde til, at det ærede medlem må gøre det, men disse grunde